

O zarje Vidove! O mladi, sveti svit,
 po morjih, jezerih, po srebru rek razlit!
 V sleherno kapljico, v rosâ nebroj
 zajet do iskrice nebeški soj!
 Luč iztegnila je rokó
 in sence brez zavetja mro. —

Beseda je izšla, izšla med nami res!
 Slovenska misel, vzpluj v zaletu do nebes!
 Razpni se — po razponu tvojih kril
 bo meril narod čilost svojih sil,
 in — morda — treh najmlajši brat,
 pojde za vse usod iskat.

Več ne zaidi nam! Sedaj in vekomaj,
 beseda, v molka noč zabresti nam ne daj!
 Zanos in radost nam, obup in bol
 obsevaj z žarki svojih aureol,
 da vsak naš sen bo v tebi zlat,
 vsak duh bo nosil tvoj pečát!

*Vse je po; vse tebe kot kristalini
 Le Pešerin te nočete (biti) — te
 — je bil jasen kot stol nar
 Vobo. Jasen, moljiv & čist brez m
 Peto, 6*

A. Adamič:

Opolnoči.

V srebrnem kraju lune, o polnoči Popotnik trudni blodi sredi temin,
 stoji ženâ najlepša žena, globoko v pas se klanja, moli,
 * pokrajina strmi, molči, — smehlja kraljica se višin,
 vsa zemlja je v češčenje zatopljena. smehlja se milostna človeški boli.

